

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 881/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љубиша Костадиновић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Алекса Савић“ из Прокупља, чији је пуномоћник Предраг Митић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3215/2018 од 26.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3215/2018 од 26.11.2019. године, у одбијајућем делу става другог изреке, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3215/2018 од 26.11.2019. године, у одбијајућем делу става другог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 113/2018 од 10.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење тужене број 2482 од 21.07.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3215/2018 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 113/2018 од 10.09.2018. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у члану другом изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.500,00 динара и одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко досуђеног до траженог износа од 167.250,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против пресуде другостепеног суда, тужиља је изјавила ревизију на део одлуке који се односи на накнаду трошкова поступка, због погрешне примене материјалног

права и битне повреде одредаба парничног поступка, позивајући се на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...87/18), Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

У конкретном случају, правноснажним решењем донетим у другом степену преиначено је решење првостепеног суда о накнади трошкова поступка тужилци, тако што је тужилци досуђен умањен износ на име накнаде трошкова поступка.

Одлука о трошковима поступка условљена је исходом спора и оценом суда о трошковима који су били потребни ради вођења конкретне парнице, како следи из одредаба члана 153, члана 154. и члана 163. став 1-став 4. ЗПП-а.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...87/2018), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о трошковима поступка.

Будући да трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић